Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 9 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Sept. 1952

Eviga källor

Också ur det skröpliga, skrumpnade och skrovliga, ur det i sig självt vanmäktiga och orkeslösa, ur förtvinade stammar och förtorkad jord kan vårliga skott skjuta fram och nyskapelser ske.

Att vara kristen är att »vara rotad och grundad i kärleken», i den kärlek som i Jesu födelsestund sänktes hit ner till jorden. Det är att få »delaktighet i det äkta olivträdets saftrika rot». (Rom. 11:17). Och därmed rotfäste i tillvarons innersta, dolda kanaler till de källor, som flödar och porlar bortom åldrandet, avmattningen och förgängelsen. Det är att känna den eviga livssaven stiga inom sig. Det värker i de stelnade, förfrusna, halvdöda grenarna. Men det är födslovärkarna till ett nytt liv.

Anders Frostenson

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Förvaltare av Guds evangelium

Av *K. Nilenius.*

Rom. 15:16.

Då Saulus på ett överväldigande sätt mötte Jesus Kristus på vägen till Damaskus, fick han också mottaga sitt livs stora kallelse att vara dennes tjänare och vittne, att »förrätta Kristi Jesu tjänst bland hedningarna och vara en prästerlig förvaltare av Guds evangelium, så att hedningarna bliva ett honom välbehagligt offer, helgat i den Helige Ande.»

Efter den stunden aktade han allt det han förut räknat som vinning såsom förlust, ja, som avskräde »mot det som är långt mer värt»: kunskapen om Jesus Kristus, och det »nådesuppdrag» av Gud, som givits honom. Så blev han en människoålder igenom den sällsynt trogne förvaltaren av Guds evangelium, vilket han förde ut i en utsträckning, som man med hänsyn till dåtida färdemedel måste anse gränsa till det otroliga. Ingen fara eller möda kunde kuva hans eldsjäl. Han bars och drevs framåt av den orubbliga vissheten att den höga uppgiften icke var från människor eller genom någon människa, utan från Gud. (Gal. 1:1).

Samtidigt betraktade han en var, som blev vunnen för Kristus, däri innefattande de kvinnor som kämpade i evangelium, som medarbetare, medförvaltare. Så gjorde ju också Petrus, vilket han så klart och kraftigt ger uttryck för i ordet om det konungsliga prästerskapet, som skall förkunna hans härliga gärningar, som kallat från mörkret till sitt underbara ljus. (1P. 2:9).

Så säger då Skriften också oss, som lever i sena tider, att även vi är kallade att vara förvaltare av Guds evangelium, att budet, som vår Frälsare gav sina första lärjungar, att gå ut och göra alla folk till lärjungar, gäller i alla tider ända tills uppdraget är slutfört. I den vissheten har den stora skaran av tro, kärlek och nit brinnande vittnen burit ut frälsningens glada budskap till de mest avlägsna länder, och bakom dem har den kristna församlingen stått stödjande och förebedjande. Sant säger en andlig ledare: Kristi offrande kärlek skall oavlåtligt taga mandom i hans församling och dess missionsgärning. Så är det också riktigt, då man håller före att »då vi tänker på missionen går vi in i Guds egna tankar, då vi vill missionen går vi in i Guds egen vilja och då vi arbetar i missionen, går vi in i Guds eget verk».

Sammandrag av inledningsanförande vid missionsdagarna å Borgen under årsmötet 1952.

Men låt oss märka att aposteln talar om att vara en *prästerlig* förvaltare av Guds evangelium. Tydligen syftar Paulus på G. T:s prästtjänst såsom en förebild. Det är också mycket att hämta av en jämförelse därmed. Här blott några korta antydningar.

Det var åt Aron och hans söner som prästtjänsten i G. T. anförtroddes. De skulle handhava denna tjänst i kraft av sin börd. Kunskaper, skicklighet o. dyl. var ej avgörande. Man måste födas till den.

Så är det också med det prästerliga förvaltandet av Guds evangelium. Den första och avgörande förutsättningen är att vara född på nytt. Född till trons liv i Jesus Kristus. Men även bland Arons söner skulle ett urval göras. Ingen som hade något lyte fick »frambära Guds spis». Visserligen fick också han äta av sin Guds spis, men han fick icke gå fram till altaret. Så kan det också i evangelii tjänst vara något, som hindrar användbarheten, även då syndaförlåtelse och barnaskap förefinnes. Därför är det nödvändigt att vi också får del av den gudomliga kraft, som helar brister, så att Guds fulla välsignelse kan fylla själen, varigenom det blir möjligt att »gå framåt mot det, som hör till fullkomningen». (Hebr. 6:1).

Prästerna fick inte ådraga sig orenhet. »De skola vara helgade åt sin Gud och icke ohelga sin Guds namn». Så måste Herrens tjänare ständigt stå under Jesu renande inflytande för att inte andliga smittämnen skall förhindra en fullödig fruktbärande tjänst. »Helgade åt sin Gud»: Vi kan vara ringa och små och förbisedda, men »om någon håller sig ren och obesmittad, blir han ett kärl till hedersamt bruk, helgat, gagneligt för sin Herre». (Tim. 2:21). Jag är den som helgar, säger Herren.

Vilken var då den israelitiske prästens uppgift? Kort uttryckt: att föra folket till gemenskap med Gud. Därför skulle han frambära renings- och försoningsoffer såväl som deras tillbedjan samt tack- och lovoffer, vilka undfått benådning. I vårt N. T. ser vi att detta tillämpas dels på Jesu stora offergärning för oss och dels på den andliga offertjänst, vartill alla de kallas, som i tro tillägnat sig denna. Denna tjänst tecknar Paulus så: Jag meddelade eder såsom ett huvudstycke vad jag själv hade undfått, att Kristus dog för våra synder enligt skrifterna och att han blev begraven och att han har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna. Där den förkunnelsen mottages i tro, »bli hedningarna ett honom välbehagligt offer, helgat i den Helige Ande».

Det hörde vidare till prästens uppgift att hålla elden på altaret ständigt brinnande. *Var morgon* skulle han tända ny ved därpå. Så måste vi dagligen träda inför altaret för att nära trons, kärlekens och nitets eld. Men »främmande eld» täcktes icke Herren. Är inte detta en beteckning för självviskhetens, egenviljans, den egna kraftens och partinitets eld?

Lamporna i den sjuarmade ljusastaken, som var en sinnebild av Guds fullkomlighet i makt, rättfärdighet, vishet och nåd, skulle prästen vårda och ställa upp så att de belyste platsen framför ljusastaken. Denna var skådebrödens plats. Så skall den evangeliska sanningens ljus, som har sin källa i Gud, klart belysa det livets bröd, Jesus Kristus, som Gud i sin kärlek skänker en var, som vill få del därav.

Prästerna skulle skilja mellan heligt och oheligt, mellan rent och orent. Är inte detta som ett ord särskilt för vår tid? Guds präster har den ofrånkomliga uppgiften att hålla denna gränslinje klar. Detta är nödvändigt både i den hedniska folkvärlden och i våra s. k. kristna länder, där nutida hedendom tränger våldsamt på i form av hedniska seder, hednisk musik och dans, hednisk sinnlighet, hednisk råhet, våld och hat.

Välbekant är ju att en viktig uppgift för den aronitiska prästtjänsten var att frambära rökoffer. Rökelse är de heligas böner, säger Uppenbarelseboken. Förbönens ämbete är en viktig del av förvaltandet av Guds evangelium.

Slutligen skulle prästerna uppmuntra männen och stärka deras mod, då de måste draga ut i strid. Pauli exempel visar hur angelägen han var att ständigt uppmuntra lärjungarnas själar genom sin personliga närvaro eller genom sina brev. Låt oss lära av honom! Våra brev till missionärerna har en stor uppgift och betydelse.

Och Aron och hans söner gjorde allt vad Herren bjudit, heter det. Då skedde vad Herren hade lovat: Då skall Herrens härlighet visa sig för eder. Är vi trogna i vår missionstjänst, skall också nu och genom denna Herrens härlighet uppenbara sig.

Förvaltare av Guds evangelium — därtill är varje missionär och varje missionsvän kallad. Låt oss tillropa varandra Pauli maning till Timoteus: O Timoteus, bevara vad som blivit dig betrott!

Mitt hjärta ständigt sjunger...

»Mitt hjärta ständigt sjunger,
det kan ej låta bli.
Från alla tunga bördor
har Jesus gjort mig fri.

Jag sökte länge ro och frid
men fann dem icke här.
Men nu i Jesus själens strid
och ängslan ändad är.»

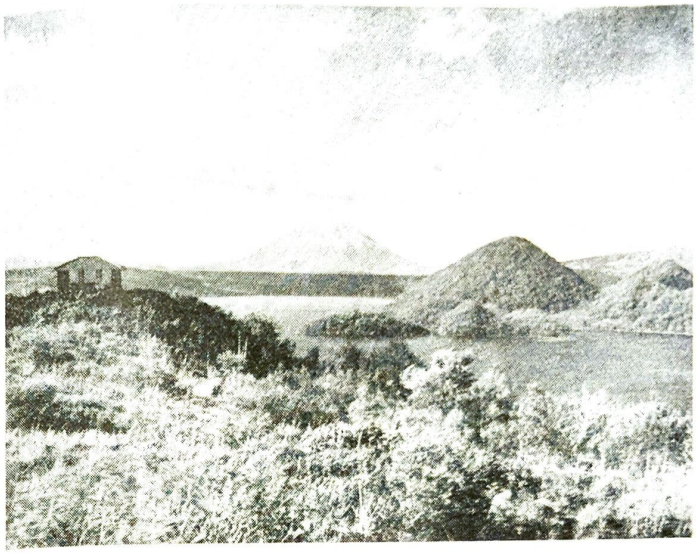

Det underbara Toyalandskapet: vy över sjön Toya med Hokkaidos Fuji i bakgrunden.

En sökares evangeliekommentarer

I brev från Toya, avsänt den 11:e juli, skriver Paul Eriksson:

Kära vänner!

Två tisdagar i månaden har jag en bibelklass vid sanatoriet för lärare. Eftersom det blivit mest engelska språket som inövats, har jag inte varit så glad åt den. Men då har jag tänkt på hur flera böcker som jag läste på engelska i skolan fäst sig i mitt minne, och nu vill jag hoppas att just läsandet av Böckernas Bok och då särskilt evangelierna skall få någon betydelse för dem alla. Skulle Ni vilja följa mig till en sådan klass?

De som ville vara med var från början ett 20-tal. Men det har minskat betydligt. Nu kommer det en 6—8 stycken. I tisdags sökte jag lägga om det litet i hopp att någon skiftning skulle liva upp intresset. Vi var bara 6 samlade. Eftersom vi hunnit igenom de första fem kapitlen i Markus Ev. hade jag bett dem att ta reda på den vers i vart kapitel som de var för sig fann vara den viktigaste. Då jag sedan själv förberedde det, fann jag, att det inte var så lätt, men de hade gått till verket glada och stundom var det en vers, stundom flera, som de hade tänkt på.

Deltagare i de japanska bibelstudierna på söndagskvällarna. Foto: Miyasaki.

Bland de sex var det två, som inte är kristna, det märktes tydligt i deras tankegångar. En av dem räknade sig som sökare och är en av dem som kommer till varje möte, såväl engelskt som japanskt. Den andre vet jag inte mycket om. Han kommer inte till de japanska mötena, men sedan han började att komma till den engelska klassen, har han varit med varje gång. Denne man såg i Mark. 1:17 att vi skulle ge upp allt och bli människofiskare. Enl. v. 22 satte han Jesus högre än alla akademiskt lärda och till och med högre än en Sokrates eller Platon. Han erkände att detta var för att Jesus fått sin visdom från Gud. I v. 35 ville han betona hur viktigt det är att vi samlar oss. Vi kan inte meditera mitt ibland människor, vi måste söka upp ensamheten. I kap. 2 fann han verserna 16—22 viktigast men ville betona v. 17 mest. Kap. 3:35 kommenterade han med att i Östern och då speciellt i Japan blodsband var mer bindande än andlig samhörighet, men hur det i västerlandet betyder mera med den andliga samhörigheten. Här tyckte han sig se hur Jesus betonade det sista. Här fick jag tala om att även i det gamla Europa blodsbanden var bindande. Hur fosterbröder, som blandat blod, t. o. m. var mer bundna till varandra än köttsliga bröder. Vi hann inte mer än gå genom kap. 4 och där betonade han v. 19 och 25. Vi måste i självkritik röja rent i vårt liv, så att inte det goda inom oss dör.

Det var ju en del som jag fick lägga till rätta och jag gjorde det under bön om Guds ledning, så att han skulle finna frälsningens väg. Och Gud skall ha all äran, om han kommer igenom och finner Vägen. Då vi skildes åt, var det, som om han ville dröja kvar, och det var verklig längtan i hans blick, vilket jag hoppas är ett tecken på att han börjar fatta vad Jesus vill vara för honom. Bed för honom och för oss kristna, att vi må få nåd att visa honom fram hela vägen till Guds-gemenskapen.

Detta blev ett citerande av vad *en* av dem sade, men jag ville tala om det för Er så att Ni kan följa tankegångarna litet hos dem som här vuxit upp i en hednisk miljö, civiliserade med västerländsk teknik, filosofi m. m.

Nu har jag bott i denna stad över ett halvt år. Under tiden har jag sökt att inbjuda dem jag träffat till mötena, och ungdomarna i folkskolan och mellanskolan vet om att jag bor här och gärna hjälper dem med engelskan, men få har intresse nog att komma. Många säger att de vill komma och frågar noga ut mötesplats och tid, men då vi kommer samman blir det inte många. Ljuspunkter finnes dock. Då jag för flera månader sedan med en av bussarna kom hem från en kolportörtripp och delade ut traktater i bussen, var där en man,

Paul Eriksson bland sina elever en söndagskväll. Foto: Miyasaki.

som sade att hans yngsta son just tagit examen i gymnasiet. Den kvällen skulle han med sin son vilja komma och prata engelska och läsa den engelska bibeln. Nåväl, jag satt och väntade, men ingen kom. — Varje gång jag har gått till de unga barberarna har jag lämnat traktater, och sista gången sade en av dem, att där fanns frågor, han ville ställa till mig. Det kom fram att han var en av sönerna till mannen som jag träffade i bussen. Då han inte kom förrän vid 10-tiden, undrade jag om det skulle vara likadant med honom, som med de flesta andra, men dröjsmålet berodde på att han inte förr kommit från barberarestugan. Sedan har han regelbundet kommit var söndag och vill nu följa Jesus. Här finns en grupp på ett 10-tal som bekänner sig som kristna. Jag är glad så länge jag får vara här och söka föda dem. I höst kommer en pastor att bli bosatt här och då hoppas jag att få gå ut och ha söndagsmöten på andra platser.

Tack, hjärtligt tack för alla förböner! Djävulen är mäktigt på färde denna sista tid han har kvar, men vi har den mäktigaste på vår sida, och jag är viss om att av Guds stora nåd och Edra förböner dörrar till enskilda människors hjärtan skall öppnas för Kristus, Konungen. Halleluja, prisad vare Han som snart kommer!

Varmaste fridshälsningar till Er alla, och säg, Ni glömmer väl inte den lilla skaran på stäppen! Tänk att Han inte behöver lämna dem eller vara förhindrad att gå upp till dem, då vi människor blir hindrade!

Eder i Herren och tjänsten lycklige
Paul Eriksson

Guds löften, så många de äro . . .

2 Kor. 1:20

Guds löften, så många de äro —
Hur många? Ja, räkna dem!
Otalige som Hans stjärnor
de lysa oss, vilsna, hem.

Han själv har strötti ut dem
bland oss
med slösande, mäktig hand.
Han visste: vi dem behövde
för färden mot livets land.

Guds löften, så många de äro —
Det är som en öppen famn.
Och ledda utav det skenet
vi hinna den önskade hamn.

Ida Granquist

Glädjebudskap från Tomakomai

En skara unga bekänner sig vilja höra Kristus till.

I ett brev från Tomakomai, avsänt i slutet av juli, meddelar Eric Almefors den glädjande underrättelsen, att en hel liten skara unga japaner och japanskor i staden nu bekänner sig vilja höra Kristus till. Missionär Almefors skriver:

Det är en lördagseftermiddag i Tomakomai i slutet av juni. Vi skulle verkligen varit glada, om Ni, kära förebedjare och offrare, då hade kunnat vara med oss och delat vår glädje. Vi har förut skrivit och talat om våra svårigheter i arbetet, och vi tror, att detta har manat Er till förbön, och därför är vi nu glada att kunna meddela något, som kan bli Er till uppmuntran, och som är en början till bönesvar. Vi tror på större segrar för Guds rike. Guds Ord har livgivande kraft, och vi har löfte om den Heliga Andes överbevisning om behovet av frälsning och Hans vägledning fram till fulla sanningen.

Vi hade lagt märke till att bland dem, som besökte bibelstudierna, Guds Helige Ande hade fått utföra hos några enstaka något av trons verk, och vi ville hjälpa dem till en verklig avgörelse för Jesus Kristus. Vi trodde, att vi kunde göra detta bäst genom att börja ha troendemöten. Sedan vi tagit reda på vilken tid, som skulle vara lämpligast, meddelade vi vid söndagens eftermiddagsmöte, att vi nästa lördag eftermiddag hade möte för dem, som bestämt sig för att tro på Jesus Kristus. Under veckan var vi inte lite undrande, vilka som skulle komma.

Att Hakamada, en studerande i sista ringen vid läroverket, skulle infinna sig, var vi nästan alldeles säkra på. Han kom hit för första gången på pingstdagen. Redan från början lade vi märke till honom, att han visade stort intresse och öppenhet för det kristna budskapet. Tillsammans med några kamrater stannade han kvar en stund efter mötet, och det visade sig, att han också hade stort intresse för sång och musik. Sedan kom han också på de engelska bibelstudierna, och snart kom han till oss nästan varje kväll för att sjunga, läsa bibeln och bedja. Så en lördag fick vi besök av två kamrater till vår tolk. Deras namn är Onodera och Fujiwara. De kom närmast för att hjälpa oss med gatumötet, men på kvällen vittnade de också på vårt bibelstudium. De är i 20-årsåldern och har varit kristna i ungefär ett år. Deras vittnesbörd grep Hakamada. När mötet var slut, och de andra hade gått, stannade han kvar. Han kunde liksom inte gå hem. Han hade upplevat något, som var alldeles nytt för honom, och det hade fyllt hans hjärta med glädje. Han hade mött Jesus Kristus. Vid vår gemensamma bönestund bad han då högt för första gången.

Vi hoppades nog också, att Toyoka skulle komma. Också han är

Flankerade av Elsa och Eric Almefors står här i övre raden (från vänster): Kanamori, Ohira, Hakamada, Saka, Kumagai och Uchimura samt i nedre raden: Toyoka, Iida och Ito. Foto: E. A.

en studerande i sista ringen. Han började att besöka oss redan i vintras, men han är av lite mera komplicerad natur än Hakamada och förefaller inte så lite melankolisk. Kanske en del svåra familjeförhållanden har varit en viss orsak till detta. Han har berättat för oss, att han inte fick bo i sitt hem för sin far. Vad som var den verkliga orsaken till detta, kunde vi inte komma underfund med. Toyokas äldre broder, som är gift och bor i ett samhälle en bit från Tomakomai, hade emellertid öppnat sitt hems dörrar för honom. Dessutom var vår unge väns mor sjuk. Nu har det emellertid till vår glädje ändrat sig till det bättre, så att han fått flytta tillbaka hem. Redan i vintras hade han talat om för vår tolk, att han mycket tyckte om atmosfären i våra möten, och att han starkt drogs till dem. När han var ensam och kände det svårt och tungt, brukade han sjunga en sång, som vi ibland sjungit här på japanska. Jag vet inte, om den finns på svenska, men på engelska lyder första versen: I love to tell the story of unseen things above, of Jesus and His glory, of Jesus and His love. I love to tell the story, because I know 'tis true, it satisfies my longings, as nothing else could do. (På svenska ungefär: Jag tycker om att berätta om himmelska ting, som vi inte kan se, om Jesus och Hans härlighet, om Jesus och Hans kärlek, emedan jag vet, att det är sant. Det tillfredsställer min längtan, mer än något annat kunde göra.) När han sjöng detta i sin ensamhet, gav det honom frid och glädje.

Så var det Iida. Nog skulle hon komma. Hon är i 15-års åldern och dotter till en läroverkslärare. Den familjen är en av våra grannar. Hon är en av våra allra trognaste besökare, och hon hade varit, tror jag, på vart enda bibelstudium och möte, som tolkats till japanska, sedan vi kom hit utom ett. Hon hade då fått ett hastigt förhinder, och skickade oss med en av hennes småsyskon, som besöker söndagsskolan, ett litet gott och rart brev, där hon uttrycker sin sorg, att hon

inte kunde komma, men att hon var med oss i bön och tankar, när vi är samlade.

Vi hade nog också lite hopp om att Komoto, en annan studerande i sista ringen, skulle komma. Vi lärde först att känna honom i de engelska bibelstudierna för läroverksungdom. På grund av de svar, som han gav på en del frågor, förstod vi rätt snart, att han hade inte så lite bibelkunskap. Sedan hade han kommit åtskilliga kvällar tillsammans med någon kamrat från skolan för att få svar på en del frågor om vissa bibelställen. Det var goda, centrala, kristna frågor och inga spekulativa, snobberimässiga, filosofiska funderingar, som det finns gott om i detta land, där lärdomen sättes så högt. Han berättade oss också, att han en gång hade besökt ett evangeliskt möte, som ett par amerikanska missionärer haft på en biograf. Han hade då blivit så gripen av det kristna budskapet, att han beslutat sig för att bli en kristen och hade också en tid varje söndag besökt en kyrka, men sedan hade det gått tillbaka för honom. Han hade slutat upp att bedja, men sin bibel hade han fortsatt att läsa ibland. Den hedniska omgivningens inflytande hade fått överhand i hans liv, och vi förstod, att han inte var glad och tillfredsställd, som han nu hade det och vi hoppades, att han ville börja på nytt.

Det var också ett par andra, som troget kommit till våra möten, och som vi väntade denna lördagseftermiddag. Klockan närmade sig tre, den utsatta tiden för vårt möte. Och vi blir mycket överraskade, när vi ser en liten grupp läroverksungdom komma. Flera av dem hade vi inte alls väntat. Där är Uchimura, en son till en lärare i engelska. Han hade ofta varit på mötena, men vi hade trott, att han huvudsakligen kommit för engelskans skull.

Och där är Saka! Nog hade han visat ett visst intresse, men att han skulle komma till det här mötet för troende, tänkte vi inte. Vidare se vi Ohira m. fl. Ohira hade haft mycket att fråga om i våras, och vi hade ett gott hopp om honom då, och han hade sagt till vår tolk, att det var gott för honom att komma hit. På sista tiden hade emellertid besöken här av någon för oss okänd anledning inte blivit så ofta, och därför väntade vi honom inte nu.

Vår första tanke, när vi såg de här unga komma, var, att de hade misstagit sig på mötets karaktär. Antingen visste de inte, att det var troendemöte, eller hade de ingen rätt uppfattning om vad det innebar. Vi blev därför lite besvikna och tänkte, att nu kunde inte mötet bli det, som vi hade ämnat det för. Men det ökade bara vår glädje, när vi sedan fick erfara, att det var vi, som misstog oss. Det var bara en av dem, som sedan sade, att han inte hade haft klart för sig ett sådant här mötes karaktär.

Vi började med att sjunga och bedja och samlade sedan våra tankar en liten stund omkring Rom. 10:9-10, där vi påmindes om att det är genom tro på Jesus och bekännelse av Honom, som vi blir

frälsta. Sedan uppmanade vi de unga att tala. De var nio stycken. Komoto hade inte kommit, men Hakamada, Toyoka och Iida var här. Det är oftast svårast att få någon att börja. Hakamada blev den förste. Om honom visste vi redan rätt mycket, och han berättade nu om sin oförglömliga lördagskväll. Sedan talade Saka om, hur han känt behov av att ha något att förtrösta på och trygga sig till. Han hade trott, att han skulle finna det i buddismen, men nu förstod han, att de var endast Kristus, som kunde ge honom, vad han behövde. Uchimura sa', att, när han var liten, hade hans mor för honom varit allt, och sedan under den första tiden i skolan var läraren hans auktoritet, men han hade nu rätt länge känt, att detta inte räckte. I sitt hem hade han funnit en bibel, som han börjat att läsa, och han hade genom bibelstudierna här fått hjälp och trodde nu på Jesus Kristus. Toyoka berättade en del av vad jag redan nämnt om honom, och att han komit till tro på Jesus. Nästa vittnesbörd kom från Iida. I skolan hade hon haft en kristen lärare, och hon hade länge längtat efter att få gå till kyrkan, men det hade varit alltför långt till någon. Därför hade hon blivit så glad, när vi hade börjat att bygga så nära hennes hem. Hon hade nu beslutat sig för att bli en kristen. Den andra flickan sade ingenting, men hon bad, när vi sedan hade bön. Ohira talade om i sitt vittnesbörd, att hans fader hade gått i en skola, som tillhört en amerikansk mission, och att han hört om kristendomen som barn, och nu ville han vara en kristen. Det var endast två av de unga männen, som förhöll sig tysta.

Nu har vi hunnit att ha ytterligare två troendemöten, och skaran har ökats. Vid det andra kom fyra nya, och ibland dem var Komoto. Dessutom var det två kvinnliga studerande och vår lilla hjälp, som är i 15-års åldern. Vi gladde oss särskilt mycket över att hon beslutat sig för att bli en kristen. Hon är från ett buddistiskt hem och hade inte hört något om frälsningen i Jesus Kristus förrän hon kom hit. Och nu i lördags kom det ytterligare två nya, en av dem heter Nakajima. Om honom vill vi berätta någon gång senare.

Vi är mycket glada och tacksamma för vad Gud har gjort, men vi gläder oss under en viss bävan. Dessa unga har tagit bara de allra första stapplande stegen på trons väg, och de vet ännu mycket litet om vad det vill säga att vara en bekännande kristen ute i livet, och själafienden är verkligen inte overksam här heller. Det är emellertid stort och tryggt, att vi får förlita oss på Jesu makt att bevara. »Ingen skall rycka dem ur min hand.» Men Ni där hemma, varen snälla och kommen ihåg våra unga vänner i förbön! Vi skickar med ett foto, som vi tog efter det första troendemötet. Vi hoppas, att detta skall hjälpa Er att minnas dem, och att de skall bli också Era vänner.

Eder tillgivne
Eric Almefors

Efter målning av prins Eugen.

Floder av ljus

Strimmor av ljus
bröt genom molnen
strålande ner till den mörka jorden.
Strimmor ej blott,
nej, floder av ljus,
en väg av ljus
från himlen till jorden
och från jorden till himlen.
Den ljusvägen var Du, o Jesus,
är Du alltjämt, min Frälsare!
Evig, väldig är din Ande —
Gudsgemenskapens, Sonskapets Ande,
utblottelsens, tjänandets, korsets Ande —
denna din Ande har segrat och skall segra
över mörkret, ondskan, döden.
Den står alltfort som en ljusflod
mellan himmel och jord:
jorden i himlens famn,
Gud mitt ibland oss,
Rikets eviga seger!

N. P. Ollén

Meddelanden

Enligt en notis i pressen har Svenska Mongol- och Japanmissionen erhållit ett testamente av f. flickskollärarinnan Anna Ragnhild Sparr från Linde socken, som avled i april i år. Det testamenterade beloppet skulle ha uppgått till ej mindre än 87 000 kr. Rätta förhållandet är emellertid, att detta belopp utgör *hela* behållningen i boet, varifrån dock avgår ett legat, varför den testamentariska gåvan till vår mission uppgår till 36 000 kr minus arvskatten. Även om beloppet alltså är betydligt lägre än det i pressen uppgivna, är det oss en glädje att bekräfta, att vår mission ihågkommits med denna gåva.

Vi tackar alla kära vänner till vår mission för deras understödjande av arbetet. Men först och sist tackar vi vår himmelske Fader som hos vår missions vänner manar fram både sådan offervilja och denna förbönens ande som är allt missionsarbetes livsluft.

— — —

I ett brev, daterat Tomakomai den 22 juli, skriver Eric Almefors till Ljusglimtars redaktör bl. a.:

I går kväll var jag i en aftonskola, som ger undervisning för en examen ungefär motsvarande vår studentexamen. De ville veta lite om Sverige och då särskilt om förhållandena på den svenska landsbygden, och de var också intresserade av engelskan. Jag gjorde det, därför att det är bra att få en del kontakter. Skolan låg i ett samhälle nära 30 km. från Tomakomai. Jag fick veta, att där bodde mellan 7 och 8.000 människor. Enligt vad som sades, fanns det ingen kristen verksamhet där alls. Där bor rätt mycket ainos, och för åtskilliga år tillbaka arbetade en amerikansk missionär bland dem i dessa trakter, men han är nu död. Platsen heter Mukawa, och där är alltså ett stort behov av kristen verksamhet. Den ligger på vägen till Urakawa. Det är ett bevis för att det fortfarande är stora behov på den japanska landsbygden. Om vi får någon möjlighet, skulle jag gärna vilja starta arbete där. Men det är svårt med språket, vi skulle ju behöva studera det så mycket som möjligt, och det blir redan under våra nuvarande förhållanden liten tid för språkstudierna. Vid sidan av mötena och bibelstudierna har vi mycket besök av studerande vid läroverken, och det tar mycket av vår tid.

— — —

Edvin Bohlin skriver i sina senaste brev från Muroran, att hans hittillsvarande goda tolk mrs Tono blivit sjuk och sannolikt ej på länge kan fylla denna betydelsefulla uppgift. Hennes man, som är lärare, har sökt vikariera för sin fru i detta arbete, men hinner ej skänka det all den tid, som vore behövligt. B. skriver om honom, att han varit en av de flitigaste att komma till tisdagsmötena, som ägnas engelskt bibelstudium, och B. hoppas, att han kommit igenom till liv

i Gud. På lördagarna och onsdagarna har B. hjälp av Paul Erikssons tolk, mr Ito, som synes honom vara en ärlig och uppriktig ung man. B. begär förbön för den viktiga tolk-frågans rätta lösning.

— — —

Vår missionär syster Gullbritt Hellberg avreser med svensk båt från Göteborg till Japan den 9 oktober.

Influtna missionsgåvor

Juli månad		*Jan.—juli månader*	
1951	1952	1951	1952
3.193: 58	7.371: 87[1]	72.617: 57[2]	83.916: 50[3]

1 Test.m. 1.000: — och flyktinghjälp 255: — kr.
2 » 6.271: 10 och Sv. Bibelsällskapets gåva å 10.000: — kr.
3 » 13.305: 55 och flyktinghjälp 1.290: — kr.

Redovisning

JUNI MÅNAD:

1587 Test m e Fr. Elsa Sandqvist, Jönköping gm M. A. 1000; 1588 E. B. Gbg 25; 1589 P. A. Kåge 10; 1590 J. H. T. 10; 1594 E. T. Sthlm 25; 1595 Gm Vivan Almqvist: Mong:s v-r Jkpg 145; Vänner i Bankeryd 30; S. & R. A. Jkpg 25; E. A. d:o 10; J. A. d:o 10; 1596 Föreningen M. V. Sthlm 600; 1597 Test m. e. Fröken Sofie Eriksson, Karlstad 1 006: 41; 1598 S. Granér, Stockholm 5; 1599 KFUK Klippan spbm gm A. B. 202; 1600 K. R. G. Örebro 10; 1602 M. Ä. Lund 20; 1603 Z. B. Trelleborg 50; 1605 L. O. Svalöv 10; 1606 M. A. Västanfors 2; 1607 T. N. Sthlm 10; 1608 A. M. Enkpg 10; 1609 B. K. Överum 2; 1610 M. L. Nätrabyhamn 10; 1611 Hovslätts Mfg. gm. B. J. t. V. A. underh. 105; 1612 K. G. Beted 10; 1613 J. A. A. Lidkpg 25; 1615 J. H. och H. M. Esk-tuna 25; 1618 A. A. Ystad 10; 1619 Enl. test. av Emma och Sofia Svensson Hovmantorp 3.043: 21; 1620 A. A. Vånga gm. D. S. 7; 1620 a S. K. Svalöv 25; 1621 D. S. Blidsberg 8; 1621 a A. S. S. Gävle 15; 1622 R. J. Ersnäs 60; 1623 E. N. Klippan 15; 1624 H. J. Eslöv 10; 1625 S. L. Bromma 5; 1626 A. Th. Tranås 15; 1627 g:m J. E. Bönegr. i Upsl. spbm. 250; 1629 G. L. Hidingebro 25; 1633 M. V. Borås 20; 1634 Mongolgrp. i Höganäs gm. E. R. 82; 1635 P. W. Umeå 100; 1636 E. L. Stockholm 10; 1637 W. M. Kräbbleboda 5; 1640 a A. J. Rug 15; 1641 a A. A. Furusund 5; 1640 M. K. Skövde 200; 1641 Skövde Mongolkr. gm. T. W. 125; 1642 S. S. Selånger 7; 1643 K. L. Lysvik 15; 1644 A. G. Stockholm 20; 1645 M. L. Värnamo 5; 1646 J. E. Kräbbleboda 5; 1649 R. M. Järnforsen 25; 1650 N. R. Ystad 50; 1652 A. B. Jämtl-Änge 50; 1653 E. H. Wittsjö 25; 1654 C. A. Floby 3; 1657 T. J. Finspång 30; 1658 H. J. Sundsvall 10; 1659 Vänner i Stöpafors gm. A. W. 45; 1660 M. H. Rådom 5; 1662 O. A. Linköping 10; 1663 A. G. S. Nässjö gm. Järnvägs. Missionsbl. 10; 1664 H. O. Sthlm 10; 1664 a Gullestorps syf gm E. J. 55; 1665 A. B. Krstd 50; 1665 a Onämnd Ystad 10; 1667 Billeberga kyrkl. syf. 115; 1668 E. G. Gällstad 25; 1669 H. H. Rådom 200; 1670 D. B. Åsele 5; 1671 A. L. Malmö 50;

Flyktinghjälpen

1539 N. P. Hbg t flykt. 10; 1543 E 94 t fl 25; 1545 A. G. T. Toftbyn t f 10; 1559 P. H. L. Luleå 150; 1560 J. R. Sundsvall 50; 1561 L. S. Kårlskr. 5; 1571 E. J. Norsjö 10; 1572 C. & L. T. Tranås 10; 1573 E. A. S. Töre 50; 1581 H. A. Djursholm 10; 1582 K. H. Skorped 10; 1591 R. D. Örkelj-a: Koll v böne- och offerst 150; 1592 A. E. Rejmyra 30; 1593 A. H. Sthlm 10; 1601 E. L. Ängelholm 20; 1604 A. S. Moheda 10; 1614 S. A. Mölndal 15; 1616 A. K. Vårgårda 15; 1617 H. N. Hbg 20; 1628 A. F. Jkpg 10; 1638 A. W. Karlskrona 25; 1639 T. J. Stockholm 10; 1641 a A. A. Furusund 5; 1647 M. B. Jönköping 20; 1648 E. S. Göteborg 50; 1651 J. M. Lyckåsgård 100; 1655 M. P. Hultafors 10; 1656 E. P. Axelvold 25; 1661 A. B. Tidaholm 25; 1662 O. A. Linköping 10; 1666 Gm R. D. Örkllj-a 35; 1672 E. O. Svärdsjö 100;

Summa kronor 13.454: 42.

Till Flykt.-hjälpen har under juni följande insänt kläder: E. H., Malmö; R. D., Örkllj-a; H. L., Luleå; H. J., Sthlm.